

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Των Αικατερίνης-Μαρίας Μπούρα, Δανάης Οικονόμου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- Α) ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
- Β) ΡΑΖ ΠΑΤΕΛ
- Γ) ΜΗΤΕΡΑ
- Δ) ΠΑΤΕΡΑΣ
- Ε) ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ
- Στ) ΆΜΙΤ
- Ζ) ΦΩΝΗ: ΡΑΒΙ
- Η) ΕΠΙΤΗΡΗΤΗΣ

Γενικές σκηνικές οδηγίες:

Η σκηνή διακρίνεται σε δύο τμήματα, το οπίσθιο (που αντιστοιχεί στη σημερινή εποχή) και το πρόσθιο (όπου διαδραματίζονται τα φλας μπακ). Για να υπάρχει οπτικός διαχωρισμός, το οπίσθιο τμήμα καλύπτεται με χαλί. Το χαλί έχει στο κέντρο του ένα τραπέζι με δύο ποτήρια νερό και δύο καρέκλες.

Γενικές οδηγίες φωτισμού:

«Σκοτάδι»: όλη η σκηνή είναι απολύτως σκοτεινή.

«Έντονος οπίσθιος φωτισμός»: ο προβολέας φωτίζει μόνο αυτόν που μιλάει στο οπίσθιο τμήμα της σκηνής. Συνδυάζεται πάντα με σκοτάδι στο πρόσθιο τμήμα.

«Έντονος πρόσθιος φωτισμός»: ο προβολέας φωτίζει το πρόσθιο τμήμα της σκηνής. Συνδυάζεται με «Ασθενή οπίσθιο φωτισμό» (όποτε βρίσκεται και ο μικρός Ραζ στο φλας μπακ) ή με «Σκοτάδι πίσω» (όποτε ο μικρός Ραζ δεν βρίσκεται στο φλας μπακ).

«Ασθενής πρόσθιος φωτισμός»: (αντιστοιχεί σε σκοτάδι στο φλας μπακ).

Σημερινή εποχή. Τηλεοπτικό στούντιο. Στη μία καρέκλα κάθεται ο Ραζ Πατέλ (34) με κοστούμι και γραβάτα, ενώ στην άλλη ο δημοσιογράφος. Ασθενής οπίσθιος φωτισμός.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ:

Είστε έτοιμος;

ΡΑΖ:

Ναι, μπορούμε να ξεκινήσουμε.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: (Κοιτάζοντας το κοινό)

Καλησπέρα, κυρίες και κύριοι. Σήμερα, στην εκπομπή μας «Ο σφυγμός της κοινωνίας» έχουμε την τιμή να βρίσκεται εδώ μαζί μας ο Ραζ Πατέλ, ένας από τους δεκαοχτώ ειδικούς της Επιτροπής των Δικαιωμάτων του Παιδιού του ΟΗΕ. **(Απευθυνόμενος στον Ραζ.)** Κύριε Πατέλ, πείτε μας δυο λόγια για την Επιτροπή.

ΡΑΖ: (Κοιτάζοντας τον Δημοσιογράφο)

Η Επιτροπή Δικαιωμάτων του Παιδιού είναι το όργανο του ΟΗΕ που επιβλέπει την εφαρμογή της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού από τα Κράτη Μέλη.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ:

Και ποιος είναι ο δικός σας ρόλος στην Επιτροπή;

ΡΑΖ:

Εγώ είμαι ο εκπρόσωπος της Ινδίας και ασχολούμαι με τα ζητήματα που αφορούν την παραβίαση των δικαιωμάτων των παιδιών στην Ινδία.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ:

Αλήθεια, τι σας οδήγησε να ασχοληθείτε με τα δικαιώματα του παιδιού;

ΡΑΖ: (Γυρίζοντας προς το κοινό)

Απλούστατα, πριν από 26 χρόνια ήμουν κι εγώ ένα από αυτά τα παιδιά.

Σκοτάδι.

Στο μπροστινό τμήμα της σκηνης εισέρχονται ο πατέρας (52) και η μητέρα (31) του Ραζ Πατέλ, με παραδοσιακά ινδικά ρούχα.

Έντονος πρόσθιος φωτισμός και Σκοτάδι πίσω.

ΜΗΤΕΡΑ:

Πώς θα τα βγάλουμε πέρα; Πώς θα πληρώσουμε την εγχείρηση του μικρού; Δεν έχουμε τόσα χρήματα και η δουλειά σου στο εργοστάσιο αποφέρει ελάχιστα. Δεν μας έχει μείνει τίποτα να πουλήσουμε εκτός από το σπίτι. Αλλά κι αυτό το ρημάδι δεν πιάνει ούτε 100 ρουπίες.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Η πώληση του σπιτιού δεν είναι λύση. Πρέπει να δώσουμε τον Ραζ στον Μασούντ. Ξέρεις πόσα παιδιά πάνε εκεί. Ξέρεις ότι οι γονείς τους στο τέλος κάθε μήνα παίρνουν τα χρήματα που βγάζουν. Με τα λεφτά από τον Ραζ και τα χρήματα που μου δίνουν στο εργοστάσιο θα τα βγάλουμε πέρα, θα το δεις...

ΜΗΤΕΡΑ:

Όχι, σε παρακαλώ, μη μου τον πάρεις. Είναι μονάχα ένα παιδί, Ακίμ, **(παύση)** ένα παιδί.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ένα αρκετά μεγάλο παιδί, για να καταλάβει την ανάγκη στην οποία βρισκόμαστε και να μας βοηθήσει.

ΜΗΤΕΡΑ:

Όσο μεγάλος κι αν είναι, δεν παύει να είναι ένα παιδί.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Κι ο αδερφός του είναι ένα παιδί.

ΜΗΤΕΡΑ: (με σιγανή φωνή)

Δίκιο έχεις.

Σκοτάδι.

Ο πατέρας, η μητέρα και ο δημοσιογράφος αποχωρούν από τη σκηνή.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΡΑΖ:

Έτσι κι έγινε. Μονάχα με τα ρούχα που φορούσα με έστειλαν στο εργοστάσιο παπουτσιών του Μασούντ. Ούτως ή άλλως, δεν χρειαζόμουν και τίποτ' άλλο. Δεκαοχτώ ώρες δουλεύαμε κι έξι κοιμόμασταν. Οι συνθήκες ήταν απάνθρωπες, και το γεγονός ότι το παιδικό μου μυαλό δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί οι γονείς μου με είχαν εγκαταλείψει εκεί τις έκανε ακόμη πιο αβάσταχτες. Μήπως ήμουν κακό παιδί; Μήπως ήθελαν να με τιμωρήσουν; Αυτά σκεφτόμουν και στενοχωριόμουν ακόμη περισσότερο. Μέχρι που γνώρισα τον Άμιτ... **(Κοιτάζοντας το κοινό με άδειο βλέμμα)** Τον Άμιτ... Τον πρώτο και μοναδικό μου φίλο.

Ασθενής οπίσθιος φωτισμός. Στη σκηνή εισέρχεται ο μικρός Ραζ (8), ντυμένος με ένα απλό μπλουζάκι και παντελόνι και ξυπόλητος, και ξαπλώνει στο πάτωμα ανάσκελα. Αμέσως μετά εισέρχεται ο Αμίτ (14), με μπλουζάκι και παντελόνι που του είναι πολύ κοντά κι επίσης ξυπόλητος, πλησιάζει τον μικρό Ραζ και ξαπλώνει δίπλα του με το πρόσωπο προς αυτόν.

Έντονος πρόσθιος φωτισμός.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: (κοιτάζοντας το ταβάνι)

Άμιτ, να σε ρωτήσω κάτι;

ΑΜΙΤ:

Για λέγε...

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Γιατί μας έχουν φέρει εδώ;

ΑΜΙΤ:

Για να δουλέψουμε... Οι οικογένειές μας δεν έχουν αρκετά χρήματα και για τον έναν ή τον άλλο λόγο μας στέλνουν εδώ.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Επειδή δεν μας θέλουν...

ΑΜΙΤ:

Όχι. Επειδή μας έχουν ανάγκη.

Ο Μικρός Ραζ γυρίζει ξαπλωμένος στο πλάι, κοιτάζοντας πλέον τον Άμιτ.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Πώς είσαι τόσο σίγουρος;

ΑΜΙΤ:

Γιατί όσα παιδιά κι αν έχω ρωτήσει τόσα χρόνια που βρίσκομαι εδώ, όλα το ίδιο μου λένε...

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Αλήθεια, πόσα χρόνια βρίσκεσαι εδώ;

ΑΜΙΤ:

Από τότε που πέθαναν οι γονείς μου. Όταν ήμουν εννιά χρονών. Δηλαδή –κάτσε να υπολογίσω- είμαι εδώ πέντε χρόνια.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Πέντε χρόνια;; Και πώς αντέχεις;

ΑΜΙΤ:

Αυτό το μέρος σε κάνει να ξεχνάς ποιος είσαι και πώς ζούσες και διαλύει τις επιθυμίες σου, μέχρι που να μη χρειάζεται να αντέχεις πια -για τον απλούστατο λόγο ότι δεν είσαι πια εσύ.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Και ποιος είσαι;

ΑΜΙΤ:

Είσαι... είσαι ο ιδρώτας των παιδιών που δουλεύουν μέρα νύχτα... είσαι ο ήχος των μηχανημάτων που λειτουργούν χωρίς σταματημό... είσαι η μυρωδιά των αθλητικών παπουτσιών που θα φορεθούν από τα άλλα, τα τυχερά παιδιά.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Κι εμείς δεν μπορούμε να είμαστε από αυτά τα τυχερά παιδιά;

ΑΜΙΤ:

Όχι. (παύση) (με πιο σιγανή φωνή) Εμάς η τύχη μας τελείωσε με το που μπήκαμε εδώ μέσα.

Ο Μικρός Ραζ κατεβάζει το κεφάλι. Παύση.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: (ανεβάζοντας απότομα το κεφάλι)

Τον Ντίπακ, όμως, τον ξαναπήραν πίσω!

ΑΜΙΤ: (κοφτά)

Κάνεις λάθος.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Αφού δεν τον βλέπω πια να δουλεύει. Έκανε πολλά λάθη και τον έδιωξαν. **(παύση)**

Αν κάνω κι εγώ αρκετά λάθη, λες να τα καταφέρω να με διώξουν κι εμένα;

ΑΜΙΤ:

Ούτε να το σκεφτείς! Ξέρεις πού πήγε ο Ντίπακ;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Πού;

Ο Άμιτ δείχνει τον ουρανό. Ο Μικρός Ραζ κοιτάζει εκεί που του δείχνει. Ο Άμιτ κατεβάζει το χέρι του. Ο Μικρός Ραζ κατεβάζει το κεφάλι.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: (ανεβάζοντας αργά το κεφάλι και κοιτάζοντας τον Άμιτ)

Μα γιατί;

ΑΜΙΤ:

Αν κάνεις τη δουλειά σου καλά, δεν σε πειράζουν. Αν όμως κάνεις λάθος...

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Τι γίνεται;

ΑΜΙΤ:

Δεν ξέρω, δεν έχω βρεθεί ποτέ μου εκεί. Όμως τη νύχτα ακούω τις κραυγές...

Ο Μικρός Ραζ ανασηκώνεται και κοιτάζει για λίγο έντρομος τον Άμιτ. Μετά ξαναξαπλώνει, αυτή τη φορά κουλουριασμένος σε εμβρυακή στάση με το πρόσωπο προς το μέρος του Άμιτ.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΡΑΖ:

Τα λόγια που μου είπε ο Άμιτ εκείνο το βράδυ με κατατρόμαξαν. Ήλπιζα ότι υπερέβαλε. Όμως, όπως θα ανακάλυπτα το επόμενο πρωί, τα λεγόμενά του δεν απείχαν καθόλου από την πραγματικότητα...

Ασθενής οπίσθιος φωτισμός. Ο Άμιτ φεύγει από τη μία πλευρά της σκηνής, ενώ ο Μικρός Ραζ κάθεται οκλαδόν. Ο Ραβί (5), ξυπόλητος, εισέρχεται από την αντίθετη πλευρά της σκηνής, κρατώντας δύο αθλητικά παπούτσια και δύο κορδόνια. Κάθεται οκλαδόν δίπλα στον Μικρό Ραζ, ακουμπά μπροστά στον Μικρό Ραζ το ένα παπούτσι και το ένα κορδόνι και μπροστά του τα άλλα.

Έντονος πρόσθιος φωτισμός. Καθένας αρχίζει να περνά το κορδόνι στο αντίστοιχο παπούτσι, ο Μικρός Ραζ με κανονικό ρυθμό, ενώ ο Ραβί αργά και κάνοντας λάθη. Στο δεύτερο λάθος, ακούγεται από το ηχείο μία δυνατή ανδρική φωνή.

ΦΩΝΗ:

Εσύ, μικρέ! Έλα αμέσως εδώ.

Ο Ραβί παίρνει το παπούτσι και προχωράει αργά με σκυμμένο κεφάλι προς την άκρη της σκηνής απ' όπου είχε μπει. Όταν φτάνει σχεδόν στην αυλαία, ένα χέρι εμφανίζεται, τον αρπάζει από την μπλούζα και τον σέρνει πίσω από την αυλαία. Κατόπιν, ακούγεται ήχος μαστιγίου (που χτυπάει κάπου) και φωνές και κλάματα, που μετά σταματούν απότομα. Όλη αυτή την ώρα, ο Μικρός Ραζ είναι σκυμμένος στο παπούτσι του και περνάει το κορδόνι ακόμη πιο γρήγορα.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΡΑΖ:

Σιχάθηκα τον εαυτό μου που δεν έκανα τίποτα, αλλά τι μπορούσα να κάνω; Μερικές φορές, είναι καλύτερο να σιωπάς ... και να συνεχίζεις.

Ασθενής οπίσθιος φωτισμός. Ο Μικρός Ραζ κρύβει το παπούτσι πίσω από την πλάτη του, ενώ συγχρόνως ανακάθεται γονατιστός.

Έντονος πρόσθιος φωτισμός. Ο Άμιτ εισέρχεται στη σκηνή από την πλευρά που είχε φύγει προηγουμένως και γονατίζει δίπλα στον Μικρό Ραζ.

ΑΜΙΤ:

Ταραγμένο σε βλέπω, έγινε κάτι;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Είχες δίκιο.

ΑΜΙΤ:

Προφανώς και είχα δίκιο. Αλλά για ποιο πράγμα;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Σήμερα τιμώρησαν τον Ραβί.

ΑΜΙΤ:

Τον μικρό;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Είναι μόνο πέντε χρονών.

Ο Άμιτ χτυπάει με την παλάμη του δυνατά το πάτωμα.

ΑΜΙΤ:

Κάτι πρέπει επιτέλους να γίνει!

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Και τι μπορούμε *εμείς* να κάνουμε;

ΑΜΙΤ:

Τίποτα... Δεν μπορούμε να κάνουμε *τίποτα*...

Σκοτάδι. Ο Μικρός Ραζ παίρνει το παπούτσι και μαζί με τον Άμιτ φεύγουν από τη σκηνή.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΡΑΖ:

Σύντομα αντιλήφθηκα τι εννοούσε ο Άμιτ, όταν είχε πει πως στο εργοστάσιο χάνεις τον εαυτό σου. Όσο περνούσαν οι μέρες άρχισα να λειτουργώ σαν αυτοματοποιημένο ρομπότ, σαν μία μηχανή, που δουλεύει δίχως να σκέφτεται, δίχως να θυμάται, δίχως να ζει. (παύση) Αλλά ακόμη και μία μηχανή μπορεί να κάνει λάθος.

Ασθενής οπίσθιος φωτισμός.

Ο Μικρός Ραζ εισέρχεται στη σκηνή κρύβοντας με τα χέρια το πρόσωπό του και κάθεται μαζεύοντας τα γόνατα στο στήθος κι έχοντας συνεχώς κρυμμένο με τα χέρια το πρόσωπό του. Οι θεατές δεν πρέπει να δουν ότι έχει μαυρισμένο μάτι. Ο Άμιτ εισέρχεται στη σκηνή, αλλά βλέποντας τον Μικρό Ραζ επιταχύνει το βήμα του και γονατίζει δίπλα του.

Έντονος πρόσθιος φωτισμός.

ΑΜΙΤ:

Τι έγινε, είσαι καλά;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: (σιγανά)

Τίποτα δεν έγινε, καλά είμαι.

ΑΜΙΤ:

Και τότε γιατί κάθεσαι έτσι;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Τίποτα, σου λέω, άσε με.

Ο Άμιτ του τραβάει απότομα τα χέρια από το πρόσωπο. Φαίνεται καθαρά το μαυρισμένο μάτι.

ΑΜΙΤ: **(δυνατά)**

Τι έπαθες; Τι σου κάνανε;

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: **(κοιτάζοντας τον Άμιτ)**

Έκανα απλώς ένα λάθος. Ένα τοσοδά ανόητο λάθος.

Ο Άμιτ σφίγγει τις γροθιές του.

ΑΜΙΤ:

Κάτι πρέπει να κάνουμε. Δεν πάει άλλο.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Εσύ ο ίδιος το είπες.

Ο Άμιτ σηκώνεται απότομα όρθιος και αρχίζει να περπατάει γρήγορα πέρα δώθε, καθώς μιλάει. Ο Μικρός Ραζ τον ακολουθεί με το βλέμμα του.

ΑΜΙΤ:

Δεν ήθελα να σε μπλέξω, αλλά... Το σκέφτομαι εδώ και καιρό. Πρέπει να το σκάσω. Πρέπει να ειδοποιήσω τις Αρχές.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Και τι θα κάνουν δηλαδή οι «αρχές»; Θα μιλήσουν με τα τέλη και θα καταλήξουν στη μέση;

ΑΜΙΤ:

Οι Αρχές θα έρθουν να μας σώσουν.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: **(ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια)**

Δηλαδή θα μπορέσω να πάω σπίτι;

ΑΜΙΤ: Ναι. Αρκεί να τα καταφέρω.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ: Δεν θα είναι, όμως, επικίνδυνο;

ΑΜΙΤ: Όσο μένουμε εδώ τόσο αυξάνεται ο κίνδυνος. Την επόμενη φορά δεν θα σου μαυρίσουν απλώς το μάτι.

Ο Μικρός Ραζ σκύβει το κεφάλι. Ο Άμιτ σταματάει από πάνω του.

ΑΜΙΤ: (αποφασιστικά)

Θα το κάνω αύριο το βράδυ. Θα με βοηθήσεις;

Ο Μικρός Ραζ σηκώνει το κεφάλι του.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Εντάξει... (παύση) Τι θέλεις να κάνω;

**Ο Άμιτ κάθεται δίπλα στον Μικρό Ραζ, περνάει το χέρι γύρω από τους ώμους του κι αρχίζει να τον ψιθυρίζει στο αυτί.
(Ο φωτισμός εδώ δεν αλλάζει.)**

ΡΑΖ:

Ακόμη το μετανιώνω που δεν τον σταμάτησα, που συμφώνησα να τον βοηθήσω. Παρ' όλ' αυτά, φαινόταν τόσο αποφασισμένος, που μάλλον θα το επιχειρούσε και χωρίς τη βοήθειά μου.

Ο Άμιτ σηκώνεται όρθιος και βοηθάει και τον Μικρό Ραζ να σηκωθεί τραβώντας τον από το χέρι. Κατόπιν, ο Άμιτ αγκαλιάζει για λίγο τον Μικρό Ραζ, και μετά τον χτυπάει ελαφρά στην πλάτη και χωρίζονται. Ο Μικρός Ραζ τρέχει στη μία άκρη της σκηνής, βάζει το χέρι του πίσω από την αυλαία κι εκείνη τη στιγμή το έντονο φως χαμηλώνει: Ασθενής πρόσθιος φωτισμός. Ο Άμιτ τρέχει προς την αντίθετη άκρη της σκηνής, αλλά, ξαφνικά, εμφανίζεται από εκεί ο επιτηρητής. Ο Άμιτ πάει να τον προσπεράσει, αλλά ο Επιτηρητής τον αρπάζει από τον καρπό.

ΕΠΙΤΗΡΗΤΗΣ:

Ε! Πού πας εσύ;

Ο Μικρός Ραζ τρέχει προς το μέρος τους.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΑΖ:

Άμιτ!

ΑΜΙΤ:

Φύγε, Ραζ!

Ο Επιτηρητής πάει να αρπάξει και τον Μικρό Ραζ με το ελεύθερο χέρι του, αλλά ο Άμιτ του το πιάνει και τον εμποδίζει.

AMIT:

Φύγε! Κάν' το εσύ αντί για μένα!

Ο Μικρός Ραζ πάει να τους προσπεράσει, ενώ ο Άμιτ προσπαθεί να τραβήξει τον Επιτηρητή. Τη στιγμή που ο Μικρός Ραζ βγαίνει από τη δεξιά πλευρά της σκηνής, σβήνει ο οπίσθιος φωτισμός: Σκοτάδι πίσω.

Ο Επιτηρητής τινάζει απότομα τα χέρια του, τα ελευθερώνει κι αμέσως πιάνει τον λαιμό του Άμιτ κι αρχίζει να τον σφίγγει. Ο ασθενής πρόσθιος φωτισμός αρχίζει να τρεμοπαίζει. Ο Άμιτ προσπαθεί να σπρώξει τον Επιτηρητή, αλλά ο Επιτηρητής επιμένει, μέχρι που τα χέρια του Άμιτ πέφτουν στο πλάι και το κεφάλι του γέρνει.

Ο ασθενής πρόσθιος φωτισμός σταθεροποιείται. Ο Επιτηρητής αφήνει τον Άμιτ, ο οποίος σωριάζεται στο πάτωμα. Ο Επιτηρητής τον πιάνει από τα χέρια και τον σέρνει έξω από τη σκηνή.

Σκοτάδι.

Ο δημοσιογράφος εισέρχεται γρήγορα στη σκηνή και κάθεται στην καρέκλα του.

Έντονος οπίσθιος φωτισμός.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: (προς τον Ραζ, με αγωνία)

Και τι κάνατε μετά;

ΡΑΖ: (Πίνει μία γουλιά νερό.)

Συγγνώμη, είναι η πρώτη φορά που διηγούμαι αυτή την ιστορία. **(Παύση.)** Δεν ήξερα πού να πάω. Ο Άμιτ θα ήξερε, εγώ δεν ήξερα. Έτρεξα όσο πιο μακριά μπορούσα, έτρεξα μέχρι που έφτασα στην κοντινότερη πόλη. Τραβούσα από το μανίκι τους περαστικούς, να τους ρωτήσω, να τους πω, να τους ζητήσω βοήθεια. Όλοι μου γύριζαν την πλάτη, δεν ήθελαν ούτε να με ακούσουν. Πιστεύω ότι όλοι γνώριζαν... κι απλώς αδιαφορούσαν. Ή... βολεύονταν. Το να γνωρίζεις κάτι τόσο αισχρό κι απάνθρωπο και να μην κάνεις κάτι γι' αυτό είναι εξίσου κακό, αν όχι χειρότερο, από το να το πράττεις...

(Πίνει άλλη μία γουλιά νερό.)

Ο Άμιτ... Το όνομά του του ταίριαζε απόλυτα. Στα ινδικά σημαίνει φίλος, και ο Άμιτ ήταν ο πρώτος και μοναδικός μου φίλος. Οπότε, για να απαντήσω στην ερώτηση που μου θέσατε προηγουμένως, αυτός, νομίζω, είναι ο λόγος που αποφάσισα να ασχοληθώ με τα δικαιώματα του παιδιού: για να μπορέσω να τον βρω και να τον σώσω, χωρίς να βασίζομαι στους περαστικούς. Δεν γνωρίζω αν τελικά σώθηκε, δεν κατάφερα ποτέ να τον βρω όσο κι αν έψαξα –κι ένας Θεός ξέρει πόσο έψαξα. Το μόνο που μπορώ να κάνω τώρα πια είναι να σώζω κάθε φορά **(τονίζοντας μία μία λέξη)** έναν ακόμη Άμιτ.

Τα φώτα χαμηλώνουν και σβήνουν. Πέφτει η αυλαία.

ΤΕΛΟΣ